

Jan. 17

VASÁRNAP

A
„SZABADSÁG”
SZÉPIRODALMI HETI MELLÉKLETE.

1892. 3. SZ.

Olvadó jégvirág.

Szünóra alatt.

— Monológ. —

Irta: ifj. Pázmány Dénes.

A szinfalak mögött a rendező von-
tatott hangon: Deux fois colonne! Sainte
— Simonienne! — Deux fois colonne!
Chasocz — croisez!

Emil, 18 éves. (Lopva belép.) Pszt,
pszt! Az Istenért el ne áruljanak! —
(Zzebkendőjével homlokát törülgeti.)
Meggzöktem! Azt hittem már sohase
lesz vége. (Fáradtan leül.) Oh te csalfa,
ravasz, kaczer, lelketlen, czuf asszony!
— Teljes két hónapja, hogy kísérek
akár a saját árnyékod, két hónapja,
hogy a legkisebb kivánságodat, teljesi-
tem; miattad nem tettem le a pótérett-
ségimet, miattad veszttem össze az én
kebelbarátommal a Sanyival — s hálául
mindezért, ma a szünóra előtti négyest,
melyet pedig már egy hónapja, hogy
nekem ígértél oda, a kopasz örnagy-
gyal tánczolod, nekem ráadásul a Malvin
tante ot sózva a nyakamba. (Só-
hajtván.) Valóban igaza van Paul Bour-
getnak, (félre) nagy Zola mondta volna
ezt? — hogy az asszony hamis ragadozó
állat. Igeu; először is megragad
minket, (magyarázólag) innen a ragadozó
szó, — azután hamiságával tépi
szét keblünket. (Felkel.) Milyen boldog
is voltam én ezelőtt három hónappal.
... Azelett a szünóra alatt vigan vac-
soráztam, míg ma ... (Felháborodva.)
Ez hát nem szörnyű elvetemültségre
vall, nekem ígérni oda a szünóra előtti
négyest s azután azt mással táncolni?
... Képzeljék csak; nyugodtan ülök
a buffetben s szürcsölöm a lemonadé-
mat, (félre) az én kedvencz italomat,
— a „Le-Père-La-Victoria-Quadrielle“
bekezdésében gyönyörködöm s mikor
végre elérkezik a várva-várt pillanat s
én megjelenek a teremben, mit látnak
szemeim, „öt“, — „öt“, a kopasz örnagy
karján. Földi gyarlóság! Sóbál-
ványnya meredten állok meg az ajtó-
ban, még fel sem ósadtam, mikor „ő“
e szavakkal: Nincsen tánczosnéja? ...
mosolyogva hozzám lép s elébb mint-
sem szabadkozhattam volna, karomba
fűzte a Malvin tante csontos, vékony
kezét. A kopasz örnagy hidegen kérde:
An complet? ... S evvel ... (A Le-
Père-La-Victorie“ melodiját dudolva)
A — mis je viens d'a — wir cent
ans ... megkezdődött a táncz. Cso-
dálom, hogy belé nem öszültem. (Szü-
net.) A Viki volt a Sanyival a vis-á-
vis-m; folyton vigyorgott reám, a mint
minden figurát elhibáztam. ... De hát
lehetséges is lett volna ez másként!
— Hallják ezennel martyriumom egész
történetét. (Kis zsebnaptárt vesz elő.)
Október 18. Először találkoztál vele.
— Október 19. Szerelmet vallottál
neki. (Félre.) Az igaz, ez kissé gyorsan
volt. — Október 21. Szerelmet
vallottál neki másodsor. — Okt. 23.

Szerelmet. ... De minek folytassam to-
vább. — Elég az hozzá én szerelmet
vallottam neki minden másodnap, ő meg
minden másodnap kinevetett. ... De
nem, mégsem ... (olvassa). November
1. Ma igen levertnek látszott. Komoly
maradt szerelmi vallomásod alatt; még
akkor sem nevetett ki, mikor felaján-
lottad magad, mint Tröster (félre).
Később tudtam csak meg, hogy halot-
tak napja volt. (Tovább olvasva.) Nov.
19. Ez a legemlékezetesebb napja éle-
temnek. Ma engedte, hogy háromszor
egymásután kezet csókoljak neki; meg-
engedte, hogy az örnagy által küldött
csokorból egy rózsát lopjak; meg-
engedte, illetve megígérte, hogy a télen
adandó bálján velem táncolja a szün-
óra előtti négyest. — Ez a fontos, mert
én csak a szünóra előtt tudok kellő
ihlettel táncolni ... (félre) a vacsora
miatt! (Fel és alájárkálva.) Nos, nem
szörnyű elvetemült egy asszony ez?
November tizenkilencedikén megígéri,
hogy a vacsora előtti quadrillet velem
táncolja s ma ... (dühösen) egy ko-
pasz kardcsürtetővel lejtí az végig. —
De hallják tovább! Nov. 19—23-ig
tizenhatszor voltam a kölcsönkönyv-
tárban s legutoljára „Gyp“ egyik re-
gényét magammal felejtve, édes anyám
teljes félóraig tartott nekem, az ártat-
lannak, prédikációt a mai ifjuság rom-
lott erkölceiről. (Golytatva.) November
22—26-ig összesen tizenkétszer voltam
a masamódnál ... (félre). Emlékszem
a zöld kalap végeret! — 22—26-ig
összesen kilencszer voltam a szabóné-
nál; háromszor a konyhaedény keres-
kedőnél; ötször a fodrásznál s össze-
veszttem a kebelbarátommal, a Sanyival,
mivel a „Bijont“, (félre) azt a komisz
dögöt, mely még mindig megugat, a
hányszor belepek — (hang) sétálni vit-
tem. (Kis szünet.) Oh, te hamis, ragadozó
asszony! — Hanem ha azt hiszed,
hogy mindezt, valamint mai gonoszsa-
gotat, talán úgy elfelejténém, mint az
érettségimen IV. Béla király tetteit...
ha azt hiszed, hogy emlékezőtehetsé-
gem oly gyöngye lesz s valamint az
uralkodók évszámaira, nem fogok vissza-
emlékezni. ... (Hirtelen más hangon.)
De hátha ártatlan? — Hátha csak fél-
tékenynyé akart tenni a kopasz örnagy-
gyal? ... Hátha megfeledezett róla,
hogy nov. 19-én nekem ígérte vala a
szünóra előtti négyest ... (félre) mert
én ihlettel csakis vacsora előtt tudok
táncolni — hátha. ... (Gondolkodva.)
Talán elfelejtettem az utóbbi napokban
valamelyik komiszjóját pontosan elvé-
gezni? (Ijedten.) Elfelejttem megren-
delni a hideg homardot! (Megnyugtatta.)
Nem! Tisztán emlékszem, hogy is fe-
lejtettem volna el éppen ezen kedvencz
ételemet megrendelni. ... Hátha csa-
lakoztam! ... (Elkezdí a mellénye
gombjain számlálgatni.) Szeret ...
nem szeret ... szeret ... nem sze-
ret! (Busan.) Tehát nem szeret! (Nai-

vul.) Mért nem kezdeném fordítva? —
Nem szeret ... szeret ... nem sze-
ret ... szeret! (Vigan.) Lám, mégis
szeret! (Elkomolyodva.) Bolondság!
Mintha ezek a gombok ... (A mellék-
teremből tányércsörgés hallatszik.) Most
eszik meg az én homardomat (félre).
Az én kedvencz ételemet! (Siránkozva.)
A kopasz már harmadszor vesz ki be-
lőle. — Most felemeli poharát ...
valamit mond ... „ő“ mosolyog. ...
(Élénk éljenzés!) „Ő“ kocczint vele!
(Kitoró dühvel.) Nyomorult, hűtlen ...
áruló ... (magán kívül) megöllek!
(Hosszabb szünet.) Nem! Mégsem
ölöm meg. Először is nevetéssé vál-
nék, ha megölném, másodsor meg mű-
velt ember nem öli meg a hűtelent.
(Félre.) De hát mit tesz? (Gondolkodva.)
Alexandre Dumas mondja, (félre) nagy
Zola? (hang.) hogy a hűtelen nót néma
megvetésünk éreztetésével kell sujtani.
... Nos, én követem e szökat s néma
éreztetésével megvetésemnek fogom
büntetni. (Leül.) Legelőször is nem je-
lenek meg a vacsoránál. (Szomoruan.)
A homardot úgy is megették már nél-
külem. ... (A mellékteremből tányér-
váltás zaja hallatszik.) Most meg a
libamáj pástétomot fáják fel ... (félre)
ezen másik kedvencz ételemet ... (hang.)
a tarfejű örnagy már kétszer vett ki
belőle ... (felháborodva) a negyedik
pohár pezsgőt issza ... (siránkozva)
még én itt éhezem és szomjazom a
szünóra alatt vérző szívemmel. (Szemre-
hányólag.) Emil! Elfelejtetd már Olmet
szavait? ... A hűtlen nót néma meg-
vetésünk lealázó éreztetésével. ... (A
mellékterem felé néz.) Lám! Már is
észrevehetette lesujtó megvetésem hatá-
sát. — Az inas majdnem leöntötte a
sance romainnéval ... (félre) az én
kedvencz mártásommal ... (meggyö-
zödéssel) ez soha nem történt volna
meg velem, ha én szolgálom ki, mint
rendesen. (A mellékteremből vig neve-
tés hallatszik.) Sohasem hittem volna,
hogy olyan nehéz a szeretett, akarom
mondani gyűlölt nővel, megvetésünket
éreztetni. Csak ettem volna legalább
valamit. ... A Vikiéknél folyton kínál-
tak, de én nem nyultam, semmihez;
hisz én csak éhgyomorra tudok ihlettel
táncolni. ... (A mellékteremből csár-
dás hallatszik.) Hogy viganak. ...
Most változatosság kedvéért a szöke
báróval tánczol. (Fontos képpel.) Mint
mulat az a csuf, vén asszony. (Titok-
zatosan.) Avagy nem vén? Maga mondta
a multkor, hogy huszonöt éves. (Iro-
niával.) Huszonöt? ... No, ha ennyit
önként bevallott úgy van legalább is
— ötven. ... (Gondolkodva.) Ötven!
Nem; ennyi még nincs. Mondjuk van
negyven, mondjuk van harmincz. ...
(Diadallal.) Nos? Mit mondtam? Hát
nem elég vén! (Kis szünet.) Harmincz,
én meg husz ... (félre) ha édes anyám
hallaná utóbbi hazugságomat ... (Han-
gosan.) Tehát teljes tizenkét, akarom

mondani tíz évvel idősebb, mint én. (Meggyőződéssel.) Vén, nagyon vén! (Szünet.) Akkor még is jobban illenek hozzám a Viki. Arról legalább tudom, hogy márczius 31-én lesz tizenöt éves, hisz eleget megtréfáltam evvel, meg hogy egy nappal született április elseje előtt; bizonyosan azért olyan bolondos. . . . (Sóhajtva.) Szegény Viki! Szegény boldogult első szerelmem! — Mint bánkódhatik utánam. . . (Magában.) Csak az a Sanyi ne mondta volna, hogy nem „chic“ a saját consinejának udvarolni. . . . Az a Sanyi! (A homlokára csap.) Mintha azóta ő . . . Bizonyos — kiakart játszani! Ma is folyton a Vikivel táncolt. . . (Sajnálkozva.) Szegény fiu. . . De hát nem tudja, hogy a Viki az én eljegyzett jóvendőbelim, hogy ez „a b g e m a c h t“, különben nem hagyja ránk a Károly bácsi a vagyonát? . . . Hanem igaz, ami igaz . . . a Sanyi „fesch“ gyerek, jogász is már hozzá . . . (félre) én csináltam meg neki az érettségim a latin feladatot, különben menthetlenül elbukott volna, mint . . . mint pl. — én. (A zongora elhallgat. Egy inas halad el a háttérben frissítőkkel.) Hé! János! Ide! . . . (Az inas elmegy anélkül, hogy észre vette volna.) A bamba! — Nem vette észre, pedig nem akarom elárulni, hogy itt vagyok. . . (A háttér felé fordulva.) Ahá! Mit is mondott Malot? . . . Hát a szer? Lám a Julcsa a fehér boa helyet a barnát hozta le. . . Fehér ruha és barna boa. . . (Nevetve.) Milyen képet csinál az a szegény leány. . . Bizonyosan azt mondja, hogy nem találta a másikat. . . Persze, mikor a nagysága gondjaimra bízta az imént a drága öltönydarabot s én azt . . . (nevetve) a felsőkabátom zsebébe dugtam. (Mindig a háttér felé.) Hogy fut a báró meg a tarfejű keresni az eltévedt portékát, milyen levett ábrázattal térnek vissza. . . (Nevetve) Ha, ha! Ez az én bosszum! (Kis szünet.) Miként jutott csak az imént az eszembe e szó „tarfejű“ Nem a történelemben fordul ez elő? (Gondolkodva.) Nem valamelyik cseh királyt hívták így? Tar-Venczel . . . Tar-Kázmér? Nem! Megvan! Tar-László német választófejedelem. — Azt hiszem rokonsággal is állott Árpád ősatyánkkal. (Mosolyogva.) Lám ezt nem tudtam volna az érettségim! Hanem hát így szünóra alatt, éhgyomru, vérző-szívvel, a szeretett, akarom mondani megvetett nőre gondolva. . . (Magában.) Tar-László német választófejedelem. . . Emilkém ezért megérdemelnéd, hogy . . . (A háttér felé.) De ni-ni mintha „ő“ emlékezne valamire. Körülnéz, odamegy a Malvin tanzhoz; bizonyosan utánam tudakozódik. Hogy megijedt a szegény tante. . . (A hangját utánozva.) „Csak nem történt baja az Emilkének?“ . . . Most meg a Vikit kérdezi meg. Bravó Viki jól adtad; mintha mondanád: Semmi

közöm hozzá . . . viselje gondját ki-ki a magáénak. (Az inas újból megjelenik a háttérben.) Hé! János! . . . (Az inas meglepetve megáll, azután gyorsan elmegy.) A semmirekellő! . . . Majd meghalok éhen. . . (Utána néz.) A szerencsétlen! . . . (Ijedten.) Egyenesen hozzá megy, valamit sug neki . . . „ő“ ide néz . . . (magánkivül). . . Elvagyok árulva . . . (egy székre rogyik). Végem van! (Hosszabb szünet.) Mit csináljak most már? — A legszebb hatástól fosztott meg az a gazember. Nem marad más hátra — főbe lövöm magamat. (Hirtelen kinyitja a claqueját.) Puff! . . . (Szünet.) Még csak nem is nézett erre! Kónél keményebb a szíve. — (Magában.) Miután öngyilkossági szándékom nem sikerült, s miután még csak holttestemet sem jött el megnézni, ezennel elhagyom ezen rut, hamis teremtetést és — (nagyot sóhajtva) leteszem a pótérettségimemet. Majd ha aztán én is jogász leszek, mint a Sanyi . . . i (Megfenyegetve az újjával.) „Sirhatsz . . . sirhatsz te utánam. . .“ (Lassan a kijárat felé halad.) De mi ez? „Ő“ nem tánczol? A párok felállanak s „ő“ ott ül egyedül. Talán megbánta. . . Talán beakarja bizonyítani. . . Miért néz csak folyton erre? . . . (A zongora egy négyes bekezdését játsza.) Furcsa! Valóban nem tánczol. . . Mindig ide néz. (Ijedten.) Talán csak nem olvastam rosszul. (Sietve visszajön s felveszi a földről az eldobott naptárt.) November 22—26 összesen tizenkétszer . . . (türelmetlenül) . . . november 19—23-ig tizenhatszor . . . (gyorsan átlapozva.) Itt van! November 19. Megengedte, hogy háromszor egymás után . . . megengedte, hogy . . . megengedte, illetve megígérte, hogy a télen adandó bálján velem táncolja a szünóra . . . a szünóra utáni . . . lehetetlen! (újból olvassa). Velem táncolja a szünóra utáni négyest. (Kitörő örömmel.) A szünóra „utáni“ négyest, de hogyan tévedhettem csak? (Bünbánóan.) Hogyan gyanúsíthattam azt az angyali asszonyt, az erény ezen mintaképét, az . . . (Gondolkodva.) De mikor én sohasem szoktam a szünóra után táncolni. (Mérgesen.) Átkozott rossz szokás, innen ered az az egész félreértés. (Hirtelen örömmel.) De hisz én ma nem is vacsoráztam . . . olyan könnyűnek érzem magam. (Fel és alálejt.) Azt az isteni asszonyt gyanúsítani! (A négyes megkezdődik.) Valóban reám vár . . . most felkel . . . (ijedten) erre jön . . . bizonyosan valami szcénát fog csinálni. Hogy is mondja Catulle Mendés? . . . Az asszony szelid, vadállat addig míg . . . (Kimenőben.) Megyek már. . . (Kétségbeesve.) Jövök! (Futva el.)

Költőnek lenni . . .

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Ha látsz fivőn rezgő harmatot,
Melyet az ég áldásként rárakott,
Tekintsed benne az Isten kezét
Vagy a tenger végetlen fűkörté . . .
S meglátd, hogy érző szived feldobog.

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Ha látsz a szemben bánatharmatot,
És szived részvétnék helyét adott, —
Zokogj, ha sirni látod társadat —
Látod, még ez sem oly nagy feladat:
Zokogni, ha embertársad zokog.

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Ha látsz virágot bársonyrét ölén,
Vagy fénysugárt földünknek kék egén,
Lelked békóba verve ne legyen:
Érezed, hogy Isten van e helyen, —
Virág sugarban az ég mosolyog,

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Hallván madárt bokorban dallani,
Érezed, mit mondanak accordjai,
Vagy hallván vig madárnak énekét —
Csak meg kell értened szentelt ihletét, —
Érezned kdll, madárkád mért csacsog?

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Megérteni, a mit más meg nem ért,
Szeretni dalt magáért a dalért:
S dalolva adjon hangot bánatod,
Igaztalan lennél bár hányatott . . .
Búban örömben zengjen kobozod.

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Szép álmok utján járj csak szüntelen,
Szép jó nemes nyugodjék kebleden,
S ha a tökélyből majdan dal fakad:
Meg van a költő, ott vagy — tenmagad . . .
A költő itt él, ily légben mozog.

Ruttkay Gyula.

A dálnok végzete.

Oh, ha láttad égi fényben
Tüzet szorva a sugarat
Megütközni szikla bérezen:
Kérdezd meg, hogy miért ragyog?

És ha jártál sima réten,
Melyet bimbó s virág díszít;
S lelked furdott illatárban:
Kérdezd meg, hogy miért virit?

És ha játszott fürteiddel
Az alkonytak lágy szellője,
Kérdezted-e, hogy az veled
Bizalmasan mért enyelge?

S hogy ha a szél fuvalmára
Meginganak a falombok,
Kérdezted-e, hogy a szellő
A levél közt miért susog?

S ha hallgatad kora reggel
Madár dalát a lomb alól,
Kérdezd-e: fájó szíved
Oly édesen miről dalol?

Oh, ne kérdezd, oh, ne fürkészd!
Hisz a dálnok végzete ez:
Szép dalával a kebledben
Alvó vágyat tette ébreszt.

S míg te magad égi kéjjel
Elmerengsz zengő lantján,
Vérző szíve fájdalmában
Akkor reped ketté talán.

Földes Géza.

Farsangi gondolatok.

Az aranyos asszony.

— Elbeszélés —

Irtta: Molnár Gyula.

I.

Barnabás Győző, az általános hitelbank pénztárosa már korán reggel, a hivatalos órák előtt jóval, ott dolgozott az irodájában. Sok volt a dolga, tehát azért kénytelen volt korán hozzá fogni a munkához, hogy semmivel hátrálékban ne maradjon.

Az általános hitelbank igazgatója, a kitűnő pénzügyi kapacitás nemsokára tudomást vett a pénztáros, kiváló szorgalmáról buzgalmáról és ez úgy látszik tetszett neki, mert néha, mikor magában, egyedül volt az irodájában, ezt dunnyogta a fogai közül:

— Valóban ügyes és szorgalmas ember ez a Barnabás! . . . Rajta leszek, hogy új-évkor megkapja a száz forint fizetés-emelést.

Barnabás Győző pedig dolgozott, fáradhatlan buzgalommal teljesítette a fizetéseket és végezte az elszámolást.

Persze ez ellen senki kifogást nem tett, kissé társai irigykedtek is reá, mert észrevették azt, hogy az igazgató ur kedveli, aztán az iroda szolgálja is duzzogott reája, mert miatta oly korán kellett az irodát takarítania.

Gyakran a vén medve ily szavakra fakadt mi nem igen hízelt a pénztáros személyének:

— Hogy az ördög miért nem viszi el ezt az utálatos könyvmolyt, ki már akkor kezd dolgozni, mikor a többiek még másik oldalukra fordulnak.

Hanem azért a vén János, az irodaszolga megtartotta magának véleményét és csak fejét rázogatta olykor-olykor, mintha neki nem igen tetszenék, a dolog. De csufosan ki is fogott ám a pénztárosra a vén medve; még korábban kelt fel, mint Barnabás ur és mire ez a hivatalba érkezett, az irodája ki volt takarítva szellőztetve és minden rendben, a maga helyén.

II.

Barnabás Győző magas, vállas barna ember volt harmincznégy évével. Már tizennégy esztendeje van a banknál, hol szeretik és hol nagy bizalmat helyeznek beléje a bank részvényesei. A fizetése is már meglehetősen. Ezerkétszáz forint évi javadalmazás, igen pompás kilátásokkal a jövőre nézve.

Már két év óta nős, egy igen csinos szőke fiatal leányt vett nőül harminczkét éves korában, kivel egyik barátjának családjánál ismerkedett meg. A leányka tizennyolcz éves volt akkor és árva, egyik nagynénjének a kegyes pártfogását élvezte. Megismerkedtek egymással. A leányka csinos alakja, sötét kék szemei, egészséges, vértől majd kicsattanó arca mély benyomást

tettek a pénztárosra. Lánggra lobbant iránta, megkérte feleségül és . . . megkapta. A szegény leányra nézve jó párti volt az ezerkétszáz forintos fizetéssel bíró hivatalnok. Az igaz, hogy nem szerette a férfit . . . Én édes Istenm! hát mit tesz az? . . . majd hozzá szokik, beletörődik a körülményekbe. Ugy is volt. Nőül ment hozzá és most ügyes, sikkes asszonyt vált belőle, kinek óhajását lesi férje, kinek minden kívánságát kielégíti az ura.

Barnabás Győző nagyon szerette, imádtá a feleségét, ezt a kívánatos egy formás asszonyt, ki telt idomaival olyan volt, mint egy piczi piros alma. A csókja édes volt, mint a nektár, ölelése kábitó, mint a kék . . .

Barnabás kimondhatatlan vonzalommal viseltetett a neje iránt, kívánata parancs volt előtte . . . még a csillagokat is lehozta volna az ur kékségű égről csak kívánta volna . . . de Katinka nem kívánt oly lehetetlen dolgot, megelégedett szép, divatos ruhákkal, pompás kalapokkal és fényes drága ékszerekkel, miket férje hódoló alázattal rakott, halmozott a lábai elé.

A szép asszony mosolygott az ura előzékenységén és adott neki cserébe az ajkára egy-két forró csókot . . . égetőt. . .

Istenem! talán nem volt olyan tárgy, mit megtagadott volna ettől az aranyos madártól, kinek szőke hajával oly bizalmasan suttoztak a verőfényes napsugarak, a mint vele végig kocsizott az utcákon. Mily boldog volt, mikor ismerőseik nyájasan üdvözölték őket, s felesége mosolyogva viszonzta.

A férj, mint valami titkos imádó, kedves tekintettel leste a nő mozdulatait; végtelen öröm szállta meg a keblét arra a gondolatra, hogy övé ez a pompás, ragyogó szépségű asszony és most szeretett volna a torkába harapni, mely oly igéző fehérséggel nézett elő elegáns felöltőjéből.

Othton, mint valami labdát kapta karjai közé az asszonyt, végig csókolta szent odaadással a szemét, haját, fülét, ajkát. . . Olyan volt, mint egy örült ennek az igéző asszonynak a közelében.

— Katinka, mondd szeretsz-e még úgy, mint két évnek előtte?

— Te csunya féreg . . . jobban, százszorta jobban, mint akkor . . . nos meg vagy elégedve? . . .

A csinos asszony aztán a tükörbe nézett, megigazította összekuszált froufrouját és még egy szerelmes tekintetet vetett a férjére, aztán átment a boudoirjába, hogy magára öltse igéző pongyoláját.

Barnabás pedig megittasultan maradt magára dolgozószobájában, leült a széke és önfelédten mormogta magában:

— Ölni tudnék ezért az asszonyért, csak hogy minden vágyát, minden óhaját teljesíthessem.

És mégis sokszor mily kínos volt nélkülöznie ezt az asszonyt, ki még rózsás álmait szőtte reggelenként, mikor férje már fölkel, hogy az irodába menjen.

Loppal megcsókolta a vérpiros ajakát és pár percig még figyelmesen szemlélte a szendergő asszonyt, aztán néma lemondással sietett az irodájába.

III.

Még a hatórát csak most ütötte a templom tornyán és Barnabás ur már felnyitotta az irodája ajtaját. Csendesesen, szinte nesztelen léptekkel surrant be a hivatalos helyiségbe, aztán gyorsan fogott az íráshoz. Mindenféle akták heverték előtte a nagy asztalon, a pénztári napló hatalmas könyvébe sokat kellett bevezetnie a tartozás és követel rovatba. Sebesen irt, számokat számokra jegyezve, iktatta a pénztári téteket. . . Néha aztán megállt és mintha kiizzadt volna a heves munkában, elővette a zsebkendőjét, megtörölte az arcát. . . Aztán óvatosan körül tekintett és újra dologhoz látott. Finom tollkését is kitette az asztalára és pár perc múlva nagyon gyakorlott kézzel vakart valamit a könyvben, mit végig gumvizott, hogy nyoma sem látszott. . .

Mindezt villámgyorsan végezte el, aztán nagyot sóhajtvá bámult maga elé. . . Tekintete makaes megátalkodottsággal meredt a pénztári napló soraira, honnan előbujkálni látszottak azok a számok, miket az imént tüntetett el mohó gyorsasággal. . . Mintha tréfát akarnának vele játszani azok az ostoba számok.

Végre leküzdí az izgatottságot és alig hallhatóan rebegi magában:

— Teérted a pokolt is megizlelném. Katinka, édes Katinka! . . . Örömet kárhuzom el miattad te drága lény.

Lassan nyílik az irodának az ajtaja, a pénztáros összerезzen, halálos sápadtság ül ki az arcára, mikor az ajtóra néz, melyen a vén János csoszog be a nagy vizes üveggel.

Fellélegzik, aztán rekedten szól:

— Maga meg ne sokat lábatlankodjék, mikor az embernek annyi dolga van.

A vén János morogva huzza be maga után az ajtót.

Barnabás ur pedig könnyebbülten sóhajtvá:

— Most már megvehetem Katinkának azt a szép gyémántás karpereczet, melyet a multkor oly nagyon megkívánt az ékszerész kirakatában.

Aztán felkelt az íróasztala mellől és kinézett az ablakon az utcára, hol már nagy volt a sürgés-forgás; asszonyok mentek már haza a bevásárolt dolgaikkal, szekerek döcögtek végig a kövezeten megrakottan; nagy zsvaj, általános zaj mindenütt; még a napsugarak is pazar fényvel tündököltek az átellenes kávéház tükörlakain.

Barnabás most arra gondolt, hogy aranyos kis felesége felébredt és urát keresi, ki már nincs mellette, hanem itt kuczorog ebben a dohos irodában reá gondolva. Na lesz majd hadd el hadd, a bájos Katinka meg fogja huzni megint a füleit kedves duzzogással, a miért úgy elosont mellőle. Hogy fog aztán örülni annak a drága karperecznek, mit úgy megkívánt a multkor az aranyos! . . . Ölébe veszi majd és az asszony hálás szemekkel fogja megcsokolni ajkát, megtépázni bajuszát és dus haját, mint valami kis gyermek. . . Édes álmok . . . aranyos gondolatok.

Nyolcz az óra, sietni kell a dologgal. . . Barnabás ur most a rendes megszokottsággal ül az asztalához és szerényen számol, dolgozik; a többiek is megjöttek már és a munka egyesült erővel halad.

IV.

Megvette a gyönyörű gyémántos karpereczet a nejeének. Olyan örömmel viszi haza a drága jószágot, mint egy gyermek, ki fél attól, hogy nehogy valamiképen baja essék.

Milyen meglepetést fog ő ezzel okozni Katinkának, az aranyos Katinkának, ki olyan jó, mint egy angyal, hű és odaadó feleség, aztán úgy szereti őt! . . . Lám! e figyelmet soká, de soká fogja emlegetni a kedves aranyos asszonyka.

Már előre kifesti magának a nagyszerű jelenetet, melyet az ékszer átadása elő fog varázsolni. . . Csók, ölelés, minden. . . És a pénztáros behunyja a szemét, szintén maga előtt látja azt a kívánni való, megenni való csodaszép asszonyt. . . Barnabás ur boldog, mikor a jelen percz kecsgetető örömeire gondol. . .

Sietve surran fel a lépcsőn, ovatosan nyit be a lakásába, végig megy a szobákon, mik pompásan beburorozvák, s feleségét nem találja. . . Oh! seba! valószínűleg bevásárlásokat tesz a városban, várakozni fog reá egyszerűen. Azzal leül az íróasztala mellé és mosolyogva bámul maga elébe.

Az órák pedig ólomlassúsággal telnek, de Katinka még sem jön. . . Izgatott és türelmetlenkedik. Hívja a szobaleányt, kit neje felől kérdez ki:

— A nagysága elutazott! — feleli lakoniusrövidséggel a csinos fruska, — de levelet hagyott hátra uramnak.

Átadja a levelet az urának, ki némán int, hogy távozhatik.

A szobaleány távozása után Barnabás reánéz a levélre és elkezd tanakodni, vajjon hová utazhatott el ily hamarosan Katinka, a nélkül, hogy neki szólt volna valamit. . . Bizonytalan érzés tömpítja az idegeit, a szive erősen lüktet a kebelében, a vér fejébe tolul.

Reszkető kézzel bontja fel a levelet, melyről kétségbeesetten olvassa:

Kedves Muczuskám!

Bizony furesának fogod találni, de én P. . . báróval ma megszöktem oldalad mellől. Nagyon szerettük egymást. Nem bírtam tovább is elviselni azt a tudatot, hogy téged megcsaltalak már oly régen. Követem őt, utjainkat ne kutasd. Vigasztalódjál aranyos Katinkád miatt. Pá! Még egyszer kérek, ne haragudjál ezért nagyon a te volt

Katinkádra.

Barnabás pillanatig kábultan maradt, mintha a villám sújtotta volna le, mintha hangszálai megtagadták volna a szolgálatot, de a másik pillanatban vadállat módjára, mint a kit szívéen sebeztek, ordított fel oly erősen, hogy az ablaktáblák is megremegettek. . .

A szerencsétlen ember, ki oly határtalanul szerette a nejét és annyira bízott az aranyos asszonyban, most hirtelen magánkívül lett. . . A magas, erőteljes ember tört-zuzott mindent, a mi a keze ügyébe került, alig lehetett vele birni, kezébe szoritotta a felesége levelét és aztán sirt, sirt keservesen. . . A boldogtalan Barnabás pillanat alatt megőrült.

V.

A nyáron éppen abban a városban volt dolgom. Egy jó barátommal mentem végig a főúton, bizalmasan beszélgetve egymással a közel lefolyt eseményekről. Szemeim úgy véletlenül egy magas őszbeborult fejű emberen akadt meg, ki némán hajolt a földre, aztán valami papirdarabot találván, felvette, zsebre gyurta és hajadonfőn elkezdett futni.

Persze meglepett engem a dolog és rögtön kérdezősködtem is felőle a barátomnál, ki ezeket mesélte róla:

— Bizony ez jó állásu bankhivatalnok volt, kinek csodaszép szőke asszony volt a felesége. Határtalanul imádta ezt a nőt, de bizony az megcsalta az urát és egy báróval megszökött tőle. . . Mikor ezt a férj meghallotta, dühöngés lepte meg és a téboly jelei mutatkoztak rajta. Az örültek házába vitték ezt a férfit, ki, hogy neje pazar költekezéseit is fedezhesse, a bank pénzét is elsikkasztotta. . . Mindezt ezért az asszonyért. . . bah! Aztán mikor dühöngésével alább hagyott, csendes örület szállta meg. . . Haza eresztették és most a rokonainál élösködik; nem bánt senkit, de az a mániája, hogy a felesége irt neki és minden papirdarabot zsebre rak, mit az utcán talál. . . Valóban szánalomra méltó ember volt ez. . . Esőben, hóban mindig hajadonfőn szaladgál tova az utcákon, miközben halkán dunnyogja magában: Irt Katinka nekem levelet, aranyos levelet. . . Oh! az édes, a drága, aranyos asszony! . . . „Sokszor valami furcsa gondolat lepi meg, ilyenkor fáradhatlanul fut órákig fel s alá az utcán. . . liheg, az izzadság cseppek csak úgy

peregnek le napbarnította, lesóványodott arcán. . . Iszik aztán sokat, pálinkát, mely úgy látszik kábitja és elzsibbasztja az idegeit. . . Erővel kell hazahurcolni ilyenkor a koresmából. . . Bizony napról-napra súlyed, tönkre megy, pedig azelőtt oly erőteljes ember volt szegény! . . .

Meg nem állhattam, hogy meg ne kérdezsem, mi lett a feleségéből.

— Az aranyos asszonyka, miután kikoppasztotta a bárót, otthagya a faképnél és temérdek viszonya volt; most amint a lapokból olvassuk, excentrique-énekesnő a fővárosi orpheumban és nagyon is sokat beszéltet magáról. . .

Aztán más események vonták el figyelmemet az egész esetről. De nem tudtam visszatartani azt a szót, mely nyelvemre jött:

— Szegény ember! Hát érdemes volt-e megőrülni egy ilyen asszonyért. Bizony furesa teremtések is vagyunk mi, férfiak! . . .

Félre gondok! félre bu!

Peng a lant, hull a bánat
Le a szívről, —
Peng a lant, addig peng,
Mig a bánat olvad — enyhül.

Mért törődjem a világgal
S száz bajával?
Gondra jönek újra gondok
S tovább megy mind s ismét házal.

Fölleg multán a derűs ég
Hő sugarát
Jobban hinti a szivekre,
Melengeti, s nagyobb fényt ad.

Busulok már, könnyezek már
Nagyon régen, —
Felszikkad tán könnyem árja — — —
Temetőben, faluvégen! . . .

No de se baj! így is, úgy is
Nem lesz bánat,
Mert mélyen a hantok alatt
Nincsen öröm, nem lesz vágyad.

Csak az az egy, csupán csak egy,
Mi vigasztal,
Hogy a sivár földre nem jó
A ki elmegy, a ki meghal.

Félre mostan, félre tétát,
Tépo gondok:
Máshatlan végzett ellen
A kik küzdenek — mind bolondok!

Ruttkay Gyula.

Fővárosban.

Embervadon . . . dicsőség . . . ragyogás . . .
Káprázatos fény uton-utfélen.
Izgalmas lét, — tündérmesés világ, —
S a harezenéje kísért szüntelen!

— És annyi pompa, dísz és között,
Mit oly busásan adtak az egek,
Oh mennyi vigság, mennyi kéj lakik . . .
Oh hány — tört lélek . . . hány kedélybeteg!

. . . A boldogság pompára nem szorul,
S mi fényt vadászunk mégis — botorul!

Szelley Oszkár.

Levél a szerkesztőhöz.

Tekintetes szerkesztő ur!

Nagyon szellemes dolognak tartja Ön a következő arany-mondást:

„Sokszor a hallgatni tudás egyik föltétele boldogulásunknak?“ Mintha látnám azt a némi zavart mutató arczkifejezést, a mely azt mondja: „Ugyan hogyan jut eszébe az ilyen kérdeni? Hát hiszen az a mondás nem alaptalan, de olyan újnak és „aranyának“, vagy éppen szellemesnek nem találjuk.“

Tökéletesen egyet értek Önnel e tekintetben. tisztelt Uram. Nem is azért kérdeztem ezt, mintha magam nem volnék tisztában, hanem mert további kérdéseket akarok tenni, a melyekre nézve már kevésbé vagyok tisztában, vagy mint Laube mondaná, „még nem vagyok nézetemen.“

Nevezetesen egy konkrét esetben jó lenne tudnom, hogy hallgassak-e?

Hadd mondok el a „levél a szerkesztőhöz“ czimü, igen tág fogalmu rovatban, a melylyel mindenféle nézve visszaélni is könnyen lehet, szívem vágyát. Ezt a formát azért választottam, mert ebbe minden beleillik. Mint az iskolákban, a stilsztika utvesztői között irányadóul vettem azt, hogy a miről nem tudom, milyen műfaj — az tanköltevény, ugy a hírlapczikkek közt ilyen tanköltevény a „levél a szerkesztőhöz“. Abba minden beleillik, mert a szerkesztőnek is sok mindent be kell venni — legrosszabb esetben a papirkosarába!

A dolog a következő:

Történt nemrég, hogy egy hetilapunk, a melynek aforismákat küldtem be, rászánta magát, és közölök egyet kinyomatott, — de nem a nevem alatt, azaz hogy nem a nevem felett, (mert a nevemnek alul kellett volna lennie), hanem e czim alatt: „Török közmondások.“

Amennyire örültem a „meghalhatatlanságomnak“ annyira fájt a nevem mellőztetése, hogy mondjam, elsikkasztása. Készültem erélyes kifakadási nyilatkozatra, melyben magaménak reklamálom, azt a bizonyos szellemes mondást, készültem a szerkesztő kérdőre vonására, ugy a török közmondásokban, mint a „honi írók (!) szelleme-sebb (!) mondataiban“ való járatlanságának ekletán kiderítésére stb. és e szándékaimat ki is fejtettem egy helybeli pályatársam, a „Béga-csatorna, szépirodalmi, művészeti, társadalmi, közművelődési, közgazdasági, földművelődési, ipari, kereskedelmi és vegyes tartalmu megyei és helyiérdekü közlöny megjelenik minden hó 3-án, 11-én, 19-én, és 27-én, hétfőn és ünnep után következő napon is“ czimü lap szerkesztője előtt.

Emek azonban sikerült engem e szándékaimról lebeszélni:

— Ugy-e bár te Törökországban születél?

— Igen.

— És már rég nem voltál lenn?

— Ép csak annyi ideig voltam ott, amíg megszülettem, aztán mindjárt siettem haza.

— No lásd. Hát ha ez a szellemes mondásod elterjedt, a nélkül, hogy tudnád, szülőföldeden és most a „guzlicák“ (vagy mivel muzsikálnak ott) hangjai mellett, a te aforizmaidat éneklik!

— Az lehet!

— És a szerkesztő, nemhogy járatlan a török és a magyar irodalomban ellenkezőleg, annyira járatos benne, hogy tudja származásukat, és műveket a kellő helyre, mint a török nemzet nagy szellemkincsét mutatta be olvasóinak.

— Az ám mondasz valamit.

Igy történt, hogy én a nevemet nem reklamáltam, és a hetilap szerkesztője — még él!

Ez alkalommal merült föl először azon aggodalmam, hogy hátha nem cselekedtem bölcsen, a midőn hallgattam és hogy ha mindjárt „sokszor a hallgatni tudás egyik föltétele boldogulásunknak“ de sokszor mégis jobb, ha az ember szól és talán nem volt ez a hallgatni tudás föltétlen föltétele boldogulásomnak.

És ez az oka annak, hogy most, midőn a második „affairem“ bekövetkezett, most már azt hiszem, nem hallgathatok. Ez az affaire d'honneur ugyan az, mint az előbbi „csak az ellenkezője.“

Ugyanis most meg az „Ország-Világ“ adott ki egy forizmat, a melyet nem én követtem el, és mégis az én nevem van alatta.

Tekintetes szerkesztő ur! Vegye kezét a szívére, s mondja meg igazán, hallgathatok én mostan?

Ne mondja kérem azt, hogy „sokszor a hallgatni tudás egyik föltétele boldogulásunknak“ — mert éppen ez az a mondás a mit nem én követtem el, és mégis reám fogják.

Ugy-e bár, hogy szólanom kell?

Be kell vallanom, hogy habár sajnálom, hogy nem tölem való ez a szellemes mondás, de én, idegen tollakkal ékeskedni nem akarok, a lelkemre nem veszem, hogy a világ tévedésben maradjon ez a apercu eredetére nézve és ha már azt nem tudhatja meg, hogy ki írta, legalább egyet tudjon, a ki — nem írta.

Ez az egy én vagyok.

Önök persze vállukat vonogatják az ilyen csekély dolog komolyan nevése fölött. Önök azt mondják, hogy az ugyan nagyon mindegy, akárki írta és nem írta; — de nekem nem az!

En pl. még azzal sem vagyok tiszt-

tában, valjon a szerkesztőség az én nevemet oly tekintélyesnek tartotta, hogy tévedésből nekem imputált dolgot bátran kiadta, azon hiszembem, hogy a fényes lobogó majd megvédi a dugarut is, — vagy pedig a dugarut tartotta olyan rossznak, hogy szerzőjének — csak engem tarthatott?

Kérem ismerje el a dolog fontosságát reám nézve és adjon szíves választ, hogy nyilatkozzam-e?

Nálunk a kérdés élére van állítva. A kaszinóban a többségnek tetszik a mondás, és szellemességem jutalmául el akarják engedni a hátralékos másfélévi tagsági díjamat, míg az olvasókörből ki akarnak miatta golyózni. Azt mondják, ép ugy azt is írhattam volna, hogy „sokszor az utolsó hatossal nem kell visszavágni, mert akkor mi marad a házmesternek?“

Ismét mások, nemhogy példákat mondanának, inkább arra biztatnak, hogy egyáltalán ne írják, mert — mint gúnyosan hozzátetszik — magad tudod legjobban, hogy a hallgatni tudás, mily feltétele boldogulásunknak!

Irhatok én aztán itthon a Béga-csatornának világraszóló szellemességü vezérczikkeket, a melyekben lehetlenné teszem Carnot-t az elnöki széken — és az affaire leront mindent.

De nemcsak ezen okok miatt tartom helyesnek az őszinte önbeismerést, hanem azért is, mert nem akarok összetűzni az igazi szerzővel, a mondás törvényes atyjával. Mert az, amilyen szellemes ember — és az eléggé megítélhető ez egy sorából agyonmorzsolna engem tollának súlyos csapásával, a miért egy napig is az ő dicsőségének kompetens napfényében sütkérezni merészkedtem.

Lelkére venné Ön egy immár ily fényesen induló (!) irodalmi tehetség elnyomatását? Meri Ön nekem azt tanácsolni, hogy ne nyilatkozzam?

Becses válaszát „Arany Cserebogár“ név alatt (vagy talán rám ismernének ezen néven, mit gondol?) A szerkesztői üzenetekben kérve maradtam

„pályatársi“ kézszerítással.

Karavukován 1891. őszelő utolján.

Emilianus Csipto s. k.

Szélcsend.

— Behre. —

A hold sugára rezg
A csendes tó ölén.
Rejtett fájdalom tép
Szívemnek rejtékén.

Mint e tó, ha csendes,
Ilyen vagy leány te is:
Ily tiszta, szép, szelid
Es épen ily — hamis.

Révész Tivadar.

GONDOLATOK.

Csontváz a mult, a melyet a jelen arany-palástartal szokott betakarni.

Arab közmondás.

Szivesen elhitetjük magunkkal, hogy szerencsétlenek vagyunk, mikor voltaképen csak ürességet és unalmat érzünk magunkban.

A. de Musset.

A hiúság lakomája a dicsőség asztalának hulladékaiból készül.

A. Guédon.

A nő olyan, mint általában minden gyöngye lény: vagy nem mer semmit, vagy mindent. merész.

Marie Valyère.

Minden boldogság hasonlít egymáshoz, de minden boldogtalanságnak meg van a maga külön ábrázata,

Tolstoj Leo.

A kitünő ember fölépül a bukásból: a középszerű ember könnyen elbukik a sikerben.

F. Sauvage

Mikor valamely izlés uralkodóvá lesz, gyorsan általános szenvedélylyé válik, mely elvégre is bolondságokká fajzik el.

Taine.

A hidegvér megkettőzteti az erőt és az eszközöket.

Mme Staël.

A házasság olyan zsák, amelyben 99 vipera közt egy angolna rejtőzik.

Spanyol közmondás.

A ki felebarátjai jó kívánságait készpénz gyanánt veszi, roppant vagyont szerzhet — hamis ezresekkel.

Q.

A megvesztegetett ember és a becsületes közt sokszor nincs más különbség, mint a mennyi a féltékenység különböző fokai közt szokott lenni.

Rounat.

A semleges ember: semmi ember.

Simon Jules.

Az érdek nem más, mint egy filozofikus egység melynél fogva az érzelmek megváltozhatnak és a lelkiismeretek megnyirbálhatók.

A. Dumas.

Az elvállás a házasságtörés szentségei.

Sophie Arnould.

Legjobb a hallgatás; a beszéd csak akkor jobb, ha többet ér a csöndnél.

Görög közmondás.

Vannak emberek, a kiknek rózsára nagyobb szükségük van, mint kenyérre.

Darc.

Ingovány-király. *)

— Hamerling —

Éjjelente langy fuvalmak
Szállnak a kastély körül.
Mért vonulnak, mért suhannak!
Ablakok mind tárva vannak
S benn a lányka szenderül.
Biborszinben ég az arca:
Csillagok bepislogatva,
Fölragyognak szinaranya!
Hold benéz szünetlenül.

Ifju, bájoló virágszál,
Óvd meg, óvd meg ékedet!
Isten is örülne rajtad,
Mért nyerjen a rossz hatalmat,
Mely osonva lépeget?
Hogyha szállnak éji rémek,
Hatalmasab a gonosz lélek,
Ablakot zárj, lányka, félek!
Vészthozók az éjjelek.

A kastélynál távolabban
Széles ingovány terül.
Ott az éjnek éjszakáján
A mező nyirkos lapályán
Köd gomolyg végetlenül.
S nézd, ime mi mozdul ottan,
Száll, kavarg, mindegyre, jobban,
Összegyül nagy oszlopokban
S lomhán előre kerül.

A leánynak ablakához
Lebben a hold fényinél.
Ott megáll halkán, sováran
— A leány alszik magában —
Künn susogva ring a szél.
S köd homályát átalátörve,
Almos szemmel néz előbbre
A kérők legvakmerőbbje
Fönn ablak szélénél.

Tiszta, bájoló virágszál,
Orzi Isten álmodat? —
Köpenyének összekapja
Nyirkos szélét szorosabbra
Kéröd, a mocsár-lovag.
Ezüstfényü holdsugáron
Átlopózik már a rácson
O, ki ur az ingoványon
S már eléri ágyodat.

Forró tested átkarolja
Benn a mennyezet alatt.
S általrezgi kéjes érzet: —
Künn csupán a holdból érzett
Egy-egy fagyos sugarat,
Üldözték vidám szelecskék,
Szerte tépve vézna testét
S tréa-tárgyul fölkeresék,
Bárho! volt az ég alatt.

Nappal int már, hogy a lányka
Ébred mély álmok közül.
Testét hideg járja által,
Fekszik súlyos szempillákkal,
Vére gyorsabban kerül.
Rémes éjjel tova szálla,
Amde szörnyü látománya
Nem szünik meg és a lányra
Olmosulylyal nehezül.

Pártáját ki összetépte,
Lázzal borzogatja most.
Majd zephir-fuvalmat érez,
Majd szívem lehelletéhez
Hévségben hasonlatost.

*) Az Ingovány-király, vagy Mocsár-király (König Moor) sajátos alakja a német mythológiának s általában a mocsarakat és ingoványokat, mint az emberiség esküdt ellenségeit, a jelen költeményben pedig különösen azok gyilkos kigözölgését jelképezi. O a rejtelmes kérő, a rém, Hamerling mytikus költeményében, melyet én a mocsárláz allegóriájának neveznék.

Ej van ismét; néma bánat
Környezi a beteg-ágyat,
Kedves arcok telve várnak
A következőkre most.

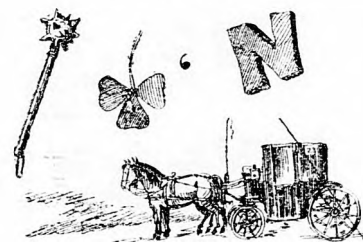
Fényesebb lesz fönn az égen
A sivár csillagsereg;
Lánghevében a leányka
— Melytől szünne arca lángra, —
Hívós csepp után eped:
„Érted égek, drága párom,
Lépteid csengve várom,
Nedves csókjaidra vágyom,
Enyhítsd szenvedésemet!”

Köd borul a csillagokra,
Szó lehellet megszegik.
Kezében hús liliummal
Egy angyal, osonva, loppal
A leányhoz közelít.
Búsan rezg az éji lán a,
Libben-lebben szellő szárnya
S a mocsár-rém a szobába
Meregeti szemét.

Balla Mihály.

FEJTÖRŐ

Képtalány.

SZÁMREJTVÉNY.

P. S.-TÖL.

12, 66, 7, 4, 46, 57, 39, 24,	Ritka tengeri hal, s furesa az alakja.
65, 61, 51, 2, 18,	Egy alapfogalom a csillagaszatba.
60, 29, 20, 34, 18,	Csillag az égömbnek északi oldalán.
19, 2, 18, 64, 1, 58, 18, 33,	Gyönyörű szép kastély ez a tenger partján.
25, 26, 63, 53,	Gyakran hallott név a mythológiából.
60, 40, 64, 49, 48, 18,	Ismeretes alak az őz hun világól.
44, 55, 6, 62, 68, 27, 36,	Költők szava szerint ez az erdő szíve.
22, 28,	Abécé közepén van ennek a helye.
5, 8, 35, 59, 15, 18, 46,	Innen számítják a törökök az időt.
3, 33, 9, 30, 42, 45, 26, 69,	Sok kiváltsága volt, a mely immár ledőlt.
31, 8, 32, 38, 43, 4, 30,	Ájtatosságod ilyen ne legyen soha.
69, 28, 6, 14, 17, 21, 56,	Ezt az elnevezést csak a gonosz kapja.
38, 50, 11,	Angyal igen gyakran, de ördög is lehet.
53, 13,	Legjobban illik, ha kezébe vesz ilyet.
67, 10, 16, 41, 54, 64, 65,	Vörösmarty Mihály egy szép distichonja.
23, 37,	
1—69,	

A mult számban közölt talányok megfejtése:

A képtalányé:

Isaar melletti Athén.

A koczkarejtvényé.

Vadir—Atala—Dávid—Ilion—Radna.